

Nar have savnet Myndighed til at kunne paa- lægge Kommunens Beboere Hundeskat, og jeg tvivler ikke om, at der er mange Flere rundt omkring i Landet, end jeg veed af at sige, der ønske det Samme. Naar man ikke tidligere er gaaet til at meddele Ret til at paaligne Hundeafgift, i det Mindste paa Landet, maa det vel sagtens ligge i, at der fra gammel Tid har været saa saa Hunde. Om dette har sin Grund i danske Lov, veed jeg ikke; thi der er en ganske mærkelig Bestemmelse, der foreskriver, at hverken Præst eller Jøged eller Bønder eller andre Folk, der bo i Bøndergaard, maa have Hunde, medmindre den ene Fremfød er hugget af den; ellers maa de ikke have løse Hunde. Denne Lovbestemmelse blev ogsaa skærpet i 1732 derhen, at ikke engang disse Hunde, der vare behuggede, maatte være løse, men skulle bindes. Jeg kunde altsaa tænke mig, at Bønderbefolkningen paa Landet kun havde meget lidt Lyst til at holde Hunde, idet det i hvert Fald vilde stride mod min Følelse, om man vilde undertafte sig denne menneskefjærlige Lovbestemmelse. Jeg skulde derfor anbefale det høje Thing at tage under Overveelse, om der ikke var tilstrækkelig Grund nu til at udstrække Bestemmelsen om Hundeafgift ogsaa til Landkommunerne eller i det Mindste at gaa saa vidt, at man giver de enkelte Sogne eller de forskjellige Vandkommuner Ret til at bestemme, hvorvidt de i deres Kommune vil afkræve Hundeafgift eller ikke. Men naar der efter Forslaget er sat en Forskjel mellem Kjøbenhavn og de øvrige Kjøbstadkommuner — i Kjøbenhavn regnes Hundene for at være dobbelt saa slemme at have som i Kjøbstadkommunerne — gaar jeg atter ud fra, at man vil træffe det Rette, naar man regner, at Hunde paa Landet kun skulde svare halvt imod Hunde i Byerne. — Bestemmelsen i § 1 om, at Hunde skulde deles i to Klasser, nemlig i store og smaa, kan maaske i en vis Forstand være rigtig, men naar man gaar ud fra den Grundbetragtning, at Hundeafgiften skal opkræves, væsentlig fordi Hunde betragtes som Luzus, er jeg dog ikke helt vis paa, at det Resultat, man der har truffet, er det rette. Det kunde gjerne være, det var endnu rigtigere, at man afkrævede Hundeafgiften efter Vægt. Jeg vilde i denne Sammenhæng finde det allerretfærdigst, om man afkrævede den

efter Hundenes Værdi, men da vi rimeligvis ikke have saa megen Sagkundskab i hele Landet, at vi kunne faae Hundene sat til den rette Værdi, skal jeg frasælbe at udtale Ønske i den Retning; det vilde jo vistnok ogsaa tage sig meget fært ud, at der vilde blive Tusinder af Hunde, som ikke en Gang kunde ansættes til 1 Kr. pr. Stk., men som dog vilde komme til at svare en Afgift af 10—20—30 Kr. om Aaret. Den næste Indbending, jeg kunde have at gjøre imod at bestatte Hundene efter Vægt, vil egentlig være den, at jeg tror, at sultne Hunde sædvanligere mere glubke i deres Oversald, og jeg tror derfor, de sædvanligere ere farligere for Menneskene end de andre. Derfor tror jeg, efter Alt hvad jeg har overveiet, at det vil være det Retteste at blive ved Størrelsen. Men i saa Henseende forekommer det mig, at Bestemmelsen i § 1 er for vag. Jeg tror, at der i Lovgivningsmagten er saa megen Sagkundskab, at man meget godt der kan bestemme, hvilken Størrelse det er, der skal betale den eller den Afgift. Ligeledes forekommer det mig, at det er noget strengt, naar der kun er sat to Satser: for de store og de smaa. Der er nemlig en meget stor Forskjel mellem den mindste Skjød Hund, en Fæue har, og saa den største Slagterkjøter, saa jeg synes egentlig bedre om 3 Satser. Jeg vilde derfor ønske, at det ligefrem blev bestemt i Loven, at f. Ex. en Hund i Kjøbenhavn paa indtil 15 Tommers Hvide skulde beskattes med indtil 20 Kroner, at en Hund mellem 15 og 30 Tommer skulde beskattes med 40 Kroner og en Hund over 30 Tommer med 60 Kroner. Ved en saadan Lovbestemmelse vilde Kjøbenhavns Bestyrelse kunne faae den samme Indtægt som nu foreslaaet i Lovforslaget. Og jeg mener saa, at det kunde gjælde for Kjøbstadkommunerne, at Hunde indtil 15 Tommer betalte 10 Kroner, mellem 15 og 20 Tommer 20 Kroner og Hunde over 30 Tommer 30 Kroner. Paa Landet vilde Skatten altsaa blive for Hunde indtil 15 Tommer 5 Kroner, mellem 15 og 30 Tommer 10 Kroner og over 30 Tommer 15 Kroner. Derved kommer Landet saa netop til at give halvt saa meget som Byerne. Jeg kan ikke skjønne rettere, end at det vil være rigtigst at indføre disse Bestemmelser i Loven; saa vidste man i de forskjellige Kommuner, hvad man havde at